

GERDA VAN WAGENINGEN

Tante Tara

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Dank u, zuster.’

Tara Moolenaar glimlachte vriendelijk naar de oude vrouw die ze zojuist geholpen had om haar steunkousen aan te trekken. Ze was helemaal geen verpleegster, maar voor oude mensen was iedereen die hen hielp een ‘zuster’. Ze liet dat altijd zo. De oude vrouw had inmiddels haar schoenen aan gekregen en Tara ondersteunde haar om achter de rollator te gaan staan. Langzaam schuifelde de kleine, kromgebogen gestalte in de richting van haar kamerdeur in de verpleegunit van het tehuis waar Tara twee dagen in de week werkte als assistent-ziekenverzorger.

Ze rechtte haar rug. Het bezig zijn had haar gedachten voor een paar ogenblikken afgeleid van de zorgen thuis. Nu kwamen de gedachten terug, al wilde ze dat niet. Tara haastte zich daarom naar de volgende bewoner. Bezig blijven, zo had ze het haar leven lang gedaan als er zorgen op haar pad kwamen. Als

ze in een stoel bleef zitten, ging ze piekeren. Dan draaiden haar gedachten alsmaar in een kringetje rond. Alles was nog te vers om er zorgvuldig over te kunnen nadenken en dan een beslissing te nemen. Nu moest ze eerst proberen rustig te worden.

‘Is er iets?’

Tara schrok op en keek in het bezorgde gezicht van Ada Meijerink. Even had ze de neiging ‘nee’ te schudden met haar hoofd en gewoon door te lopen, maar voor ze dat kon doen, piepten er een paar verraderlijke tranen tevoorschijn en ze beet op haar lip.

‘Kom even mee.’ Ada pakte haar als vanzelfsprekend bij de arm en nam haar mee haar kantoortje in. Ze was maatschappelijk werkster in het grote woonzorgcomplex waar de beide vrouwen werkten. ‘Ik wilde juist een kop koffie in gaan schenken.’

‘Eigenlijk heb ik geen tijd, ik moet...’

‘Ik weet het. We rennen hier aldoor achter de bewoners aan, omdat er te weinig mensen zijn voor de vele taken die moeten worden verricht.’ Nu was het Ada’s beurt om licht te zuchten. Te weinig geld was het grote probleem in tehuizen. Dat van hen steunde zwaarder dan eigenlijk verantwoord was op

vrijwilligerswerk. In de omgeving woonden veel vijftigers. Vrouwen die niet werkten en dat in veel gevallen nooit hadden gedaan. Anderen waren er weer mee gestopt, omdat ze het niet langer volhielden in het steeds veel-eisender wordende bedrijfsleven. Maar dat moesten ze zich natuurlijk wél kunnen veroorloven. Die vrijwilligsters, zelf nog vitaal, hadden vaak ouders die nog leefden of ze hadden ze net verloren. Ze begrepen de problemen in tehuizen: te weinig aandacht voor persoonlijke zaken. Een gesprekje. Een wandelingetje maken. Samen praten over vroeger, wat de meeste bewoners graag deden. Goed, ze werden gewassen of geholpen bij het onder de douche gaan. Ze kregen waar nodig hulp bij het aankleden en bij het eten. Ze kregen hun medicijnen. Maar het ging om mensen, niet enkel om lichamen.

Ada hield Tara een gevuld koffiekopje voor. 'Ik kan aan je zien dat je slecht geslapen hebt.'

De vrouw tegenover haar knikte vermoeid. Even overwoog ze of ze de ander zou vertellen wat zich het afgelopen etmaal in haar deftige woning had afgespeeld, gelegen in een dure wijk aan de noordkant van Rotterdam.

Het was maar vijf minuten fietsen van haar woning naar haar werk.

Ze besloot eerlijk te zijn. ‘Er is inderdaad iets aan de hand, Ada, maar ik kan er niet goed over praten. Het is nog te vers.’

‘Misschien moest je liever voor de rest van de dag naar huis gaan? Meld je ziek. Neem rust. Loop jezelf alsjeblieft niet voorbij.’

Tara schudde resoluut het hoofd. ‘Nee. Dan ga ik lopen piekeren en bovendien is mijn hulp hier hard nodig. Er zijn al meer zieke personeelsleden.’

Ada knikte. ‘Ik weet het.’

De beide vrouwen gingen een paar minuten later weer verder met hun werk. Hoe de dag voorbijkroop, wist Tara nauwelijks. Met een gevoel van tegenzin ging ze aan het einde van de dag naar huis. Ze was vreselijk moe. Dat was ze altijd na een werkdag, maar dit keer waren het geen protesterende spieren of pijnlijke voeten. Dit keer zat het in haar hoofd. Letterlijk had ze er hoofdpijn van gekregen. Ze huiverde in de kille herfstlucht. Het was mistig geworden. De schemering viel al. Het was de eerste week van november en Tara huiverde in haar dikke, gewatteerde jack. Ze zag ertegen op om naar huis te gaan. Haar

eigen huis!

Toen ze de hoek van de straat om kwam, verraste het haar echter dat alles nog donker was in huis. Het was niet alleen donker, maar ook kil binnen. De verwarming stond laag. Ze deed een paar lampen aan en zette de verwarming hoger. Ze schonk een glas wijn in en nipte daar aan. Daar zou ze zich wel beter door gaan voelen, hoopte ze.

Ineens voelde ze zich moedeloos en helemaal leeg. Ze was vanmorgen vertrokken uit een huis vol ruzie en herrie. Ze had verwacht dezelfde chaos weer aan te treffen. Ze had gedacht dat er nog steeds ruzie zou zijn en nu was er niets. Ineens moest Tara huilen.

Nadat ze een minuut of vijf haar tranen de vrije loop had gelaten en daarna tot tweemaal toe haar neus gesnoten had, nam ze bibberig nog een slok van haar wijn. Ze werd er vanbinnen weer warm van. Gek, ze had niet eens geweten dat het zo koud voelde om haar hart! Ze stelde vast dat ze zich aanmerkelijk opgelucht voelde door het huilen. Met een resolute beweging stond ze op. Goed. Iedereen was weg. Waarheen? Dat zou ze nog wel horen. Het was zes uur. Haar ontbijt was vanmorgen beperkt gebleven tot een enkel beschuitje. Tij-

dens de lunch had ze met moeite een boterham en een halve banaan naar binnen gekregen en nu had ze honger! Ze keek in de koelkast. Leeg. Leeg??? Ze was er toch heel zeker van dat ze vanmorgen een welgevulde koelkast had achtergelaten. Tara zuchtte. Ze dook in de diepvries voor een kant-en-klaarmaaltijd. Gelukkig had de moderne tijd zo zijn voordelen. Ze zette een bakje in de magnetron, toetste de benodigde knopjes in en terwijl de maaltijd van rijst en kip warm en gaar werd, ging ze naar boven. Binnen twee tellen stond ze onder een warme douche.

Water maakte haar altijd rustig. Ze haalde diep adem. Eigenlijk zou ze nu het liefste op het strand willen lopen. Maar ja, het was november, het was mistig en er stond een gure wind. Het zou er wel aan liggen dat ze was opgegroeid in de buurt van de zee. Soms verlangde ze heel erg naar haar geboortestad Zierikzee. Ze had een paar jaar geleden geprobeerd haar man over te halen een vakantiehuisje in de duinen te kopen. Renesse, Haamstede, het maakte niet uit waar, als het maar op haar eiland was. Hij had het niet gewild. Hij wilde uit de buurt blijven van haar familie en ze kon hem niet eens ongelijk geven.

Maar intussen leefden haar ouders niet meer. Haar jongere zus Branca woonde vlakbij Zierikzee met haar man Peter. Dat was alles nog. Met Branca had ze nooit ruzie. Ze hadden elkaar als kinderen de haren uit het hoofd getrokken, dat wel, maar dat hoorde zo bij zussen. Ineens moest Tara glimlachen en prompt kwamen er nieuwe tranen.

Ze trok een spijkerbroek aan en een ruime fleecetrui met een polo eronder. Ziezo. Ze voelde zich stukken beter. En de kip rook lekker. Vooruit, nog een paar slokjes wijn, dan was haar glas leeg. Ze grinnikte en zette de televisie aan. Het maakte niet uit wat er te zien was, als het maar bewoog en geluid gaf!

Nadat Tara gegeten had, voelde ze zich aanmerkelijk opgeknapt en nam ze de moeite om het antwoordapparaat af te luisteren. Er stond een hele serie boodschappen op.

‘Tara, met Branca. Je dochters zijn hier en hebben hun nichtje en jouw naamgenootje, Tara, meegebracht. Omdat het mistig wordt, is inmiddels eendrachtig besloten dat ze allemaal hier blijven slapen. Peter vindt het wel gezellig. Ottolien helemaal. Bel jij Cyrille? Ik geloof dat Tara weggelopen is van huis, maar ze wil niets zeggen. Maak je dus niet ongerust

en geniet van een avondje samen met Hans. Doei.'

Zo, dacht ze met een mengeling van cynisme en opluchting. Dus ze waren met zijn allen naar de zee gegaan. Zo moeder, zo dochters! Ze zuchtte maar weer eens. Nu ja, misschien hadden ze alleen Tara willen helpen.

De tweede boodschap was van Hans. 'Ik zit onverwacht in het vliegtuig naar Stockholm. Een spoedvergadering. Als het kan, kom ik vanavond laat nog thuis, maar je moet er niet van opkijken als het een paar dagen duurt. Ik laat het je nog wel weten.'

De derde boodschap was opnieuw van Hans. 'De problemen zijn groter dan ik dacht. Ik heb een paar nieuwe sokken, een overhemd en wat ondergoed gekocht. Ik ben er overmorgen weer. Dag.' Het klonk zakelijk en afstandelijk. Ach, haar huwelijk was nu eenmaal niet geworden wat ze er vroeger van verwacht had.

De volgende boodschap. 'Met Anke. Ik ben platzak. Wil je me nog een keertje helpen, zus?'

Dergelijke telefoontjes kreeg ze regelmatig. Anke was haar halfzus. Ze had een drankprobleem en rookte marihuana. Al het geld

dat ze te pakken kreeg, gebruikte ze voor haar verslavingen. Zo nu en dan richtte ze een noodkreet tot Tara, de meest welgestelde van haar familieleden. Dat gebeurde meestal als ze na het herhaaldelijk ‘vergeten’ van het betalen van de huur op straat dreigde te belanden. Vroeger had Tara haar weleens uit de brand geholpen, maar Hans had het haar op een gegeven moment verboden. Want de huur bleef toch onbetaald en het verkregen geld werd omgezet in drank en de vieze sigaretten die ze rookte. Ze schaamde zich voor Anke. Eerlijk is eerlijk.

Er volgde een nietszeggend telefoontje van Lotte, haar vroegere schoonzuster, die met haar broer Joep getrouwd was geweest. Twee jaar geleden waren ze gescheiden. Ze was een jaar later verhuisd en ingetrokken bij André van Dam, die in de verte verwant was aan Tara’s familie. ‘Jeroen heeft een vriendinnetje. Ik ben er best blij om, maar het meisje heeft het hoog in haar bol. Bel je me terug als je weer thuis bent?’ Nu, vanavond even niet, bedacht Tara.

‘Met Cyrille. Ik heb een hooglopende ruzie gehad met mijn dochter en heb sindsdien taal noch teken van haar vernomen. Als jij iets van